

VERBORGEN EENHEID

U te kennen, te ontmoeten
op mijn weg van elken dag,
en dan in een heilig moeten
doen wat ik door U vermag.

U te zien, met U te spreken
over alles in mijn ziel,
lettend op Uw Godlijk teeken,
dat nog nimmer tegenviel.

Jezus, Heiland, bij U toeven,
die mijn hartsgeheimen kent;
'k Blijf Uw hulp, Uw steun behoeven,
Ben 't alleen-gaan gansch ontwend.

Help mij, Jezus, vul mijn leven
met Uw tegenwoordigheid;
'k Voel mij zalig, als Gij even
mijn hoofd aan Uw boezem vlijt.

H. W. A.

Indrukken

HOOFDREDACTEUR

VASTENDAGEN

We leven weer in den tijd, dat in een deel der Christenheid vastendagen worden gevierd. Ik wil hier niet spreken over het tegenstrijdige van het vóór die vastendagen zich nog eens echt uit te leven. Carnaval („vaarwel vleesch“) strijdt met de gedachte van waarachtig vasten. Want als men het noodig acht, zich van vleesch te onthouden, moet men niet te voren zich nog eens aan vleesch te goed doen. Mijn doel is alleen, de vraag te stellen, of zulke vastendagen in overeenstemming zijn met den Bijbel.

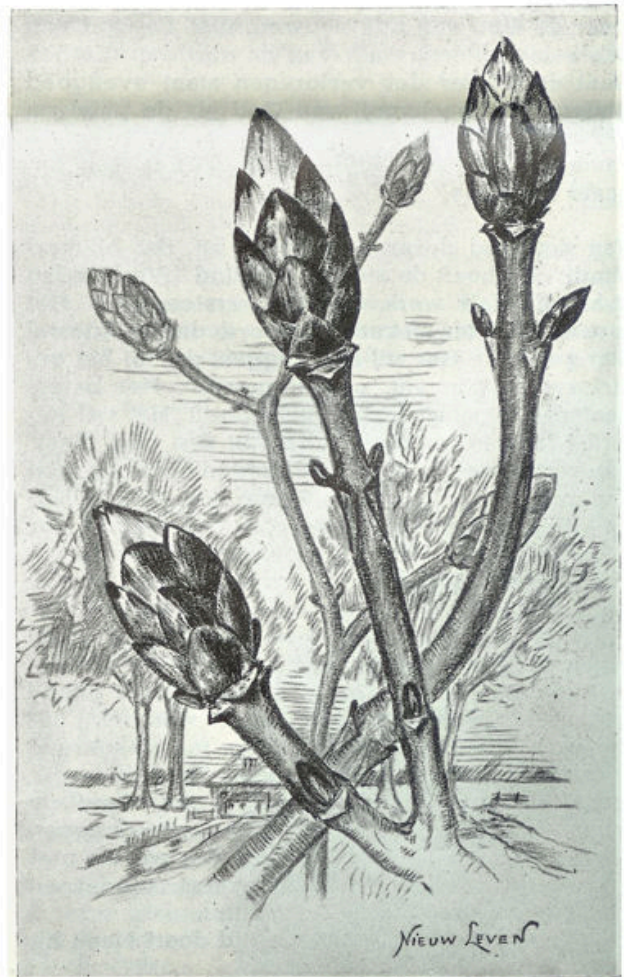
Vasten of vastendagen, in de Schrift genoemd, waren geen verplichting, maar stonden steeds in verband met belangrijke gebeurtenissen, met gewenschte afzondering tot gebed, enz. De Heere Jezus spreekt in Zijn „bergrede“ ook over het vasten. Hij keurt het geenszins af, maar wijst op het verkeerde van onwaar vasten, waarbij men een droevig gelaat toont en het aan de menschen wil laten zien, dat men vast. Hij zegt daarom: „Gij, als gij vast, zalf uw hoofd en wasch uw aangezicht, opdat het niet door de menschen gezien worde, dat gij vast, maar door uw Vader, die in het verborgen is. En uw Vader, die in het verborgen ziet, zal het u in het openbaar vergelden.“ Dat de Heere Jezus waarde hechte niet alleen aan het gebed, maar ook aan het vasten, blijkt wel uit Zijn woord tot Zijn discipelen: „Dit geslacht vaart niet uit dan door bidden en vasten.“ En toen later de discipelen, de Apostelen, het Werk des Heeren ter harte namen, uitzagen naar getrouwe arbeiders, hebben zij niet alleen gebeden, maar ook gevast. Wij lezen een en andermaal van hen, dat zij den Heere dienden, of baden, met vasten. (Hand. 13 : 2 en 3; 14 : 23.)

Nu moeten we echter niet denken, dat het ware vasten alleen bestaat in het zich onthouden van zekere spijsen, of zelfs in het gedurende zekeren tijd in het geheel niets gebruiken. De profeet Jesaja heeft met ernst tegen deze verkeerde gedachte geprotesteerd. Hij wijst er namens zijn Meester op, dat er wel gevast werd, maar dat God het niet aanzag, omdat de toestand van het hart van het volk er in het geheel niet mee in overeenstemming was. En hij roept het uit naam van zijn Zender uit: „Zou het zulk een vasten zijn, dat Ik verkiezen zou, dat de mensch zijn ziel

een dag kwelle, dat hij zijn hoofd kromme gelijk een bieze, en een zak en asch onder zich spreide? Zoudt gij dat een vasten heeten, en een dag den Heere aangenaam? Is niet dit het vasten, dat Ik verkies: dat gij losmaakt de knopen der goddeloosheid, dat gij ontdoet de banden des juks en dat gij vrij loslaat de verpletterden en alle juk verscheurt? Is het niet, dat gij den hongerige uw brood mededeelt en de arme verdrevenen in huis brengt? als gij een naakte ziet, dat gij hem dekt, en dat gij u voor uw vleesch niet verbergt? Dàn zal uw licht voortbreken als de dageraad... dån zult gij roepen en de Heere zal antwoorden... dån zal de Heere u geduriglijk leiden.“ (Jesaja 58.) Het vasten bestaat dus maar niet in het zich onthouden van spijs en drank, maar in een sober leven, in het zich onthouden van allerlei genot, het zich getroosten van ontberingen op allerlei gebied. Het bestaat ook in het anderen helpen met hetgeen wij eigenlijk zelf te veel hebben. Wij stellen soms aan ons leven te hooge eischen en doen daardoor soms zelfs ook ons lichaam kwaad. Hoe noodig is het, dat wij hier eens over nadenken! Over het algemeen gaan wij zoo gedachteloos onzen weg. Als de nooden, die er zijn, op maatschappelijk en geestelijk gebied, ons meer voor de aandacht stonden, zouden we minder gemakzuchtig zijn, voor onszelf met wat minder genoeg nemen, en er meer naar streven om het kwade te vlieden en het goede na te jagen.

GEDACHTE

De lente van het jaar, de lente der jeugd, ze gaan spoedig voorbij; doch de lente van het hart duurt altijd voort.

Teekening Joh. Jansen